

[Augsburg], 7. März 1561

An Joachim Camerarius d. Ä.

BSB, Clm 10370, Nr. 239.

Clarissimo viro, Ioachimo Camerario etc. Domino et amico suo colendo. Leipzig.

S. D. Hac ipsa hora, cum responcionem ad superiores tuas literas meditarer, quod me occasionem mittendi habiturum putabam, alteras mihi obtulit Prussianus adolescens, è quibus sollicitudinem tuam de filio Ioachimo perspexi. Quam leuatam iam esse tibi confido. Nam superiore mense Moibanus et literas et semina quaedam et ἀρχύτου τοὺς περὶ τῶν καθόλου λόγους a filio accepta se ad te missurum dixit. A quo si rariores literas accipis, latrocinia in causa esse puto. Spoliantur enim tabellarij cum alibi, tum bis iam trimestri spatio ante portas vrbis nostrae sunt spoliati et literis et magna pecunia, quam contra Imperatoris edictum in Italiam perferre debebant. Atque haec ad posteriores. Nunc ad priores venio. In quibus et μεγαλοφροσύνην φιλοσοφικήν et σύνεσιν πολιτικήν, et δεινότητα ὥπτορικήν sum admiratus. Et quia causam tuam te vno melius agere nemo potuit, αὐτόγραφον tuum Fuggero statim exhibui, sed nec literas nec responsum accepi, ipsumque silentium repulsam interpretor, nec dicere quicquam audeo, quod indies magis ac magis intelligo meam consuetudinem διὰ τὴν τε παρόρησίαν ἵσως καὶ ἀγροικίαν minus illi esse gratam et iucundam, ac nonnullos esse suspicor, qui quod in alias confertur, decedere sibi putent, moderationis et prudentiae tuae ἐν ταῖς τῶν ματαιολόγων διαφωνίαις τὲ καὶ κενοφωνίαις, syncophantas. Sed haec ferenda sunt nobis. Meum studium tuis commodis nunquam deerit, sed facultatem deesse molestè fero. οἱ γὰρ μεγιστᾶνες οὗτοι τὸ παρατρέφειν κεχηνότα λύκον, ικανὸν ἡγούμενοι, τάλλα καταφρονητικῶς ἔμοῦ δοκούσιν ἔχειν, οὔτε τὶ πιστεύοντες οὔτε χαριζόμενοι δεομένω, μᾶλλον δὲ τοῦτ' ἐγνωκόσιν ἔοικότες, ὅτι δὶ’ αὐτὸ τοῦτο μηδὲν ὧν ἀν βουλοίμην ποιήσουσιν δίοτι βουλομένω μοί τι εἰναι καθορῶσιν. ἀλλ’ ἐρρώσθω ἡ τούτων ἀγνωμοσύνη, λυποῦσα μὲν οὖν ἐνίστε, οὐχὶ δὲ κατέδουσα τὸν θυμὸν. ἄλλωστε ἄδηλον ὃν, εἰ ἐπὶ πλεῖον ἐνθάδε κατοικήσω. Argentinam vocor, minore stipendio, sed et labor minor erit. Illud verò optatissimum, quod nihil erit imperij in belluas indoctas, ignauas, superbas, contumaces, auaras, quarum intemperijs penè conficiar. Ibo, si dimittar. Inuito magistratu non discedam, ne stationem diuinitus attributam deseruisse videar. Abhorret et valetudo mea, et ingrauescens aetas, et τὸ ἱκιστα ἐπιδεικτικὸν et aemulorum atque insidiatorum metus ab ista mutatione. Nota enim mihi sunt ingenia quorundam, quibus si notus esset animus meus, consuetudo mea iucunda esse posset. Verūm audebimus, si necesse fuerit, κἀνταῦθα σοθρῶς τε ιδρυμένοι καὶ ἱκιστα ζηλωτὴν ἔχοντες τὴν διαγωγὴν, vt res non multὸ peius cadere possit, etiamsi male ceciderit. Cos. noster Hainzelius confirmat Neumarianos codicem haud grauatè huc perlaturas, isque te vnà cum Moibano et Cypriano et Henrico Scrimgero Scoto salutat. De Henrico Stephano mirum silentium, vt inter viuosné an mortuos καθάπερ τοὺς πλέοντας eum numerem, sim animi dubius. Misi ad eum ἐπιτάφιον tuum αὐτόγραφον in obitum patris eius scriptum. Sed ne γρὺ quidem respondit toto iam anno atque amplius. Occupatissimum fuisse, et febricitasse constat. τὰ δὲ λοιπὰ γνωστὰ τῷ θεῷ. Vale, Clariss[ime] vir, meque commendatum habere perge. Nonis Martij 1561.

Hiero[nymus] Wolfius.